

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080214752/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Hvor blev han af? var mit første Spørgsmaal, da jeg slog Øinene op.

Mine Kammerater forklarede i Munden paa hverandre, at han, saasnart han saae mig falde, blev ligbleg og rystede som et Æspebiad. Da jeg ikke gjorde Mine til at reise mig, smed han Huggerten fra sig og rendte, saa stærkt han kunde, ned igennem Normandsdalen. De Andre havde været saa optagne af deres Høvdings Fald, at de havde ladet ham løbe, uden at sætte efter ham.

Jeg blev reist halvt overende og førte, endnu fuldstændig forturnet, min Haand op til Hovedet. En langagtig, frygtelig øm Knude paa godt og vel tre Tommer var at føle mellem Haarene fra Issens Begyndelse skraat nedover Baghovedet. Jeg stønnede lydeligt.

Tror Du ikke, at det kunde være godt at gaa helt i Vandet? spurgte en Medførende.

Jeg svarede ikke. Man klædte mig af. De klædte sig alle af. Kilden ligger jo lige ved Søen. Vi vadede ud, indtil vi kunde svømme. Jeg blev dykket et Par Gange under (jeg antager ligesaa villiclæs som et Mormonæmne i en Daabs-Situation), og det endte med, at jeg besvimede, blev tagen op fra Bunden, blev baaren iland af sex nøgne Paladiner og lagt paa Grønsværet, hvor jeg kastede en hel Del Vand op og endelig kom til mig selv.

Jeg blev nu forbundet, saa godt det lod sig gøre, og vi begav os paa Hjemveien gennem den store, mennesketomme Slotshave.

Det var min Fødselsdag den Dag, og mine sex Drabanter var tillige mine Gæster. Af disse var Størsteparten fra Fredensborg By eller den nærmeste Omegn; et Par Strykker var dog Skolekammerater fra Hovedstaden. Disse var allierede den foregaaende Dag kommen med Fragtmændene. Det var den – nogle ville kalde den lykkelige – Tid, da man kørte med Fragtvognen til Fredensborg. Den tykke Bless var dengang lige saa kendt og allermindst lige saa anset i den lille By, som Stationsforvalteren rimeligvis nu er det. Naar Bless kom knaldende op igennem den brede Gade med de hvide Huse, med de store Lindetræer og Slottet i Baggrunden, naar hans Pudel dreiede sig gående rundt om sin egen Axe foran paa Bukken, naar samtlige Næser kom paa Ruderne for at erfare, om der var Fremmede med Fragtvognen, naar »Staldmesterens« ved den kongelige privilegerede Gæstgivergaard skrævede ud foran Indkørslen og hilsende paa Bless med en